

# PREDICĂ LA DUMINICA

## A VII-A DUPĂ PAȘTI

### Duminica Sfinților Părinți



*... Părinte drepte, lumea pe Tine nu Te-a cunoscut dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia M-au cunoscut că Tu M-ai trimis! (Ioan XVII, 25)*

### ***Frați creștini,***

În neuitata noapte dinaintea Patimilor Mântuitorului nostru Iisus Hristos, El a înălțat o fierbinte rugăciune către Tatăl ceresc în grădina Ghetsimani, între măslinii cei bătrâni care și ei se plecau în fața Ziditorului. În acel ceas de rămas bun de la ucenicii Săi când fariseii pregăteau moartea, Iisus și-a ridicat ochii către ceruri și cu cuvinte arzătoare s-a rugat așa: "Părinte Sfinte păzește în numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, ca ei să fie una, precum una suntem și noi".

Mântuitorul cu știința Sa dumnezeiască vedea întreg viitorul Bisericii pe care o întemeiase pe pământ. Vedea cum Evanghelia Sa se va vesti până la marginile pământului, cum idolii se vor prăbuși, vedea cum păgânii se vor converti și generații după generații vor primi credința cea adevărată. Dar ceea ce mai vedea Mântuitorul – și aceasta-L îngrijora –

era dezbinarea și zăzaniile care vor apărea mai târziu în Biserica Lui, în ogorul Sfinților Apostoli și chiar între ucenicii Săi. De aceea cerea de la Tatăl ceresc, ca să fie păziți și uniți așa precum Sfânta Treime este una.

Această rugăciune, cea de pe urmă a Domnului Hristos, este ca un testament pe care l-a lăsat ucenicilor ca să-l păstreze și să-l respecte până la sfârșitul veacurilor, așa cum un tată înaintea morții își arată ultimele dorințe copiilor lui. Așa a vorbit Iisus ucenicilor înainte de Patima Sa și i-a îmbărbătat, arătându-le bucuriile și necazurile ce aveau să vină peste ei. S-a rugat apoi Tatălui ceresc, ca El să aibă pe toți sub ocrotirea Sa. Să vedem acum dacă s-a păstrat unitatea credinței așa cum a fost voința Mântuitorului și dacă creștinii au respectat învățătura Lui întotdeauna.

Cercetând istoria primelor veacuri creștine, constatăm că multă vreme s-a păstrat unitatea credinței în chip desăvârșit. Sfinții apostoli au ascultat porunca Mântuitorului și au răspândit adevărul Evangheliei pretutindeni începând cu Ierusalimul, cu Iudeea, Samaria, Galileea, continuând cu toată Asia Mică, Grecia, străbătând aproape ținuturile lumii cunoscute până atunci, propovăduind Cuvântul și Împărăția lui Dumnezeu și dovedind popoarelor prin semne și minuni că Domnul Iisus Hristos a înviat cu adevărat din mormânt și s-a înălțat la ceruri.

Așa de repede a străbătut propovăduirea lor, căci nu mult după Înălțarea Domnului la ceruri, Evanghelia a fost vestită până la marginile lumii. Din Iudeea și până la porțile Gibraltarului de astăzi, din Africa și până în ținuturile aspre de la miazănoapte, toți credincioșii Bisericii erau una în cuget și adorau pe Dumnezeu în Sfânta Treime. Nu mult după aceste timpuri frumoase de aur, în mijlocul Bisericii s-au ivit certuri și dezbinări, ridicându-se unii oameni rățăciți care au semănat neghină în ogorul spiritual al Împărăției lui Dumnezeu, pe pământ.

Aceștia au venit cu învățături noi împotriva adevăratei învățături ortodoxe. Diavolul de la început a găsit și el oameni pe placul lui, răzvrățiți și dornici de certuri ca să dărâme ceea ce zidiseră Sfinții Apostoli și astfel să facă pe creștinii de atunci să se împartă în tabere, să nu fie uniți, căci știa necuratul că numai așa poate să răstoarne învățătura lui Hristos. Iată de ce Sfinții Apostoli îi îndeamnă pe creștinii de atunci și le zicea: "Să nu aveți dezbinări între voi fraților, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire".

Creștinii s-au domolit și pentru o vreme au ascultat, dar mai târziu în unele locuri s-au ivit ereziile cele mari, arienii, nestorienii, monofiziții, iconoclaștii și alții. Biserica a chemat soboare din toată lumea, iar sfinții părinți ierarhi sub călăuzirea Sfântului Duh, au statornicit pentru veșnicie dogmele, regulile de credință pe care noi creștinii trebuie să le mărturisim și să le urmăm ca să ne mântuim. Sfinții Părinți care s-au adunat prima dată în anul 325 la Niceea au fost în număr de 318. După ce au fost chinuiți suferind temnițe grele de la

împărații păgâni până la Constantin cel Mare care i-a eliberat, cei care au scăpat, mulți cu rănilor deschise pe trupurile lor s-au prezentat la primul sobor ecumenic de la Niceea.

Unii dintre ei aveau câte un ochi scos, alții urechile tăiate, alții fără buze, fără câte o mână și alte diferite răni trupești. Între ei erau și învățați și neînvățați, fără prea multă învățătură laică, de aceea nu ușoară le-a fost lupta căci se izbeau de niște oameni pregătiți din punct de vedere științific, chiar Arie ereticul studiase mult filozofia păgână și avea pretenția să fie ascultat.

Sfinții Părinți luminați însă de Duhul Sfânt dogmatizau și combăteau arătând dumnezeirea lui Iisus Hristos și că El este una cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Alții dintre sfinți le dovedeau prin semne și minuni că Sfânta Treime este una, un singur Dumnezeu în trei fețe proslăvit, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și trebuie să I ne închinăm. Chiar Sfântul Spiridon care nu avea carte, a luat o cărămidă în fața lor și le-a arătat că una este cărămida, dar în această cărămidă se află trei elemente, adică pământ, apă și foc. Strângând cărămida în mână în fața lor, iată o minune: a început să curgă apa în jos, focul se ridică în sus în timp ce ținea lutul în mână.

Sfântul Spiridon le-a zis: "Iată așa este Sfânta Treime, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Treimea cea de o ființă și nedespărțită, un Dumnezeu în trei fețe proslăvit. Rușinați-vă și credeți drept că Fiul ca și Tatăl și Duhul Sfânt trebuie cinstit". De aceea acest sfânt părinte se pictează cu o cărămidă în mână și pentru multele minuni pe care le-a făcut i se mai zice și Sfântul Spiridon Făcătorul de minuni.

Toți sfinții părinți au avut de luptat, fiecare la rândul lor cu o mulțime de eretici printre care mai de seamă au fost aceștia: Simon Vrăjitorul, Arie, Nestorie, Eutihie, Macedonie, Pir, Eunomiu, Dioscur, Apolinarie, Severian iar mai târziu de tot atât de periculoși au apărut pelaghiienii, iconoclaștii, agarenii, calvinii, luteranii și alții. Toți acești rătăciți ai primelor veacuri au pierit, iar alții au rămas pe linia moartă fără nici un folos pentru că nu l-au cunoscut pe Iisus Hristos, pe care l-a trimis Tatăl.

Ce frumos și ce minunat înțeles au cuvintele Domnului Hristos din rugăciunile Evangheliei de astăzi unde zice: "Iar viața cea veșnică este aceasta, ca să Te cunoască pe Tine singurul adevărat Dumnezeu și pe Iisus Hristos pe care l-ai trimis". Înțelesul acestor cuvinte este acesta, că oamenii cunoscând pe Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, - Sfânta Treime – și cunoscând și împlinind voia lui Dumnezeu vor câștiga viața cea veșnică.

Biserica lui Hristos plutește neclintită pe valurile învolburate ale acestei lumi așa cum odată plutea corabia lui Noe pe deasupra munților ca o navă întărită de Dumnezeu. În vreme ce toate se schimbă în jurul nostru, Biserica Ortodoxă este una și aceeași, propovăduind aceeași învățătură mântuitoare care a fost stabilită de cei 318 Sfinți Părinți la sinodul de la Niceea, pe care-i prăznuim astăzi. Acolo și atunci s-au stabilit primele articole din Simbolul Credinței – Crezul – pe care-l rostim în biserică: Credem Într-unul Dumnezeu, credem în

Domnul Iisus Hristos, credem în Duhul Sfânt, credem în Fecioara Maria care a născut pe Fiul lui Dumnezeu, credem în viața veșnică, credem în cele văzute și nevăzute, credem în sfânta, sobornicească și apostolească Biserică, credem într-un singur Botez, credem că Domnul Hristos va veni iarăși să judece viii și morții.

Iată ce tărie de credință, iată ce statornicie au avut primii creștini. În aceste mărturisiri de credință, să auzim propovăduirea apostolilor, să auzim ecoul catacombelor, să auzim strigătul triumfător al mucenicilor, să auzim și noi glasul marilor dascăli ai Ortodoxiei. Prin acest crez se leagă capetele adevăraților ucenici ai Domnului de peste țări și mări, fiindcă toți așa trebuie să mărturisim uniți într-un suflet și într-un gând. Să vedem acum dacă în vremea noastră creștinii mai trăiesc în adevăr, unire și ascultare de Biserică.

Cu durere constatăm că s-a rupt cămașa lui Hristos cea necusută, în multe părți. Creștinii s-au împărțit în tabere după ce s-au desprins din trupul cel binecuvântat al Ortodoxiei. Pe fața pământului se află o mulțime de religii creștine, fiecare cu învățătura sa, cu cultul său, cu morala sa: protestanții (bapțiștii, penticostalii, adventiștii) și mulți alții care s-au despărțit de Biserica Ortodoxă Apostolică. Vicleanul diavol a reușit să semene neghina dezbinării și a urii ca să se împlinească ceea ce spusese Mântuitorul în pilda cu grâul și neghina.

Sunt o mulțime de rătăcirii care susțin că omul pentru a se mântui și afla adevărul n-are decât să citească Sfânta Scriptură și astfel va găsi ce trebuie pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. O mare greșeală fac acești oameni, căci Sfânta Scriptură nu cuprinde toată descoperirea lui Dumnezeu către oameni, e prescurtată. Afară de Cărțile Vechiului și Noului Testament, sunt multe adevăruri de credință care s-au păstrat de la Mântuitorul și de la Sfinții Apostoli prin viu grai. Mântuitorul n-a scris nimic și nici unii apostoli care de altfel nu știau carte, erau în general oameni simpli.

Prin viu grai însă cele ce au auzit ei de la Iisus de la Învățătorul, au alcătuit ceea ce numim noi Sfânta Tradiție. Sfânta Scriptură – zice Apostolul Petru – are în cuprinsul ei lucruri greu de înțeles pe care cei neștiutori le răstălmăcesc spre pierzarea lor. Vedeți, le răstălmăcesc spre pierzarea lor; iată, spune clar Duhul Sfânt prin gura apostolilor. De aceea a rânduit Dumnezeu autoritatea bisericească formată din arhieriei, preoți și diaconi, iar aceștia sunt urmașii apostolilor, așa că toți creștinii trebuie să fie supuși, ascultători și să se lase conduși de Duhul Sfânt prin ei. Dar ei s-au despărțit și s-au rupt din butucul viței de care vorbea Iisus când spunea că mlădița care rămâne în afară de tulpina mamă se usucă și se aruncă în foc. Iar în altă parte zice Domnul: "Cine nu ascultă de Biserică este un păgân și vameș". De aceea nu vă lăsați amăgiți de cei ce seamănă dezbinare căci este un singur trup, un singur duh, un singur Domn, o singură credință și un singur Botez.

Cei care se leapădă de Biserică, de preoție și de Sfintele Taine, aceștia cad într-un fel de vrajă și nici nu mai știu ce fac căci își leapădă botezul fără să se gândească. Leapădând

botezul pe care l-au primit în copilărie se leapădă de credință și de Dumnezeu așa cum spunea Sfântul Apostol Pavel că va fi înaintea sfârșitului lumii. Să vedem acum în timpul de față o altă parte de oameni care au căzut într-o rătăcire destul de periculoasă ca și a celor de care am amintit mai sus.

Creștinii noștri ortodocși – căci despre ei este vorba – au și ei o rătăcire în capul lor. Unii dintre ei cred că e de ajuns numai să crezi în Dumnezeu, dar în schimb să n-ai de-a face cu Biserica, cu preoția. Aceștia trăiesc într-o mare rătăcire și nu se mântuiesc, se pierd. Oamenii nu vor să mai cunoască pe Dumnezeu și pe Fiul Său pe care L-a trimis ca să aducă viață veșnică. O parte din oameni nu cunosc nimic și nici nu vor să cunoască, poți să le spui de toate, numai de Dumnezeu, nu. O altă parte cunosc câte puțin și mai mult din obișnuință mai fac câte ceva de-ale credinței, zicând că "așa am pomenit".

Alții au altă parte rea, au multă îndoială de credință și nu cred că există sau a existat Dumnezeu, Iisus Hristos pe pământ, fiindcă așa le șoptește diavolul. Deși sunt atâtea dovezi și istoria ni le prezintă de la început până în zilele noastre, ei se împacă mai bine cu gândul că Hristos nu există și nu a existat, pentru că altfel pot să-și vadă în pace de păcatele lor, de poftele lor fără să fie vreodată ceruți la răscumpărare.

Dar unde ar putea oamenii să cunoască pe Dumnezeu și voia Lui dacă nu vin la Sfânta Biserică să asculte învățăturile Lui? Învăță lumea limbi străine și urmează la fel de fel de facultăți, dar nu vrea să învețe și sfânta credință. Mulți citesc fel de fel de cărți, care-i pot ajuta pentru a găsi un mijloc mai ușor de trai aici pe pământ. Dar cărțile sfinte, cărțile Bisericii nu-i interesează.

Iată de ce lumea se află în momentul de față într-o mare neștiință religioasă și nu cunoaște adevărata credință ortodoxă pentru că nu a vrut s-o primească și pentru că a îngăduit Dumnezeu să vină lucrarea de minciună a satanei, ca toți cei îndărătnici să primească minciuna în locul adevărului așa cum zice Sfântul Apostol Pavel: "Că vor veni la vremea de apoi rătăcirii". Căzând în aceste rătăcirii lumea nu numai că nu iubește Sfânta Biserică, dar a ajuns să o necinstească, s-o înjure, s-o fure.

Pentru a ne convinge că Domnul nostru Iisus Hristos nu era un om simplu așa cum îl socotesc unii și că învățătura Lui nu este o învățătură omenească ci cu adevărat dumnezeiască și că Domnul Hristos a existat și există cu adevărat, trebuie să luăm cunoștință de alte multe dovezi din istoria lumii care ni-l arată și de câteva scrisori descoperite în veacul nostru la Roma, în arhivele cezarilor, unde se poate vedea cum era considerat Mântuitorul pe vremea aceea chiar de către guvernatorul păgân Publius Lentulus care desigur fără nici un interes, iată ce scria despre Dânsul împăratului Tiberiu al Romei din vremea Mântuitorului:

"Sire, am aflat că dorești ceea ce acum îți comunic prin această scrisoare. Trăiește aici un om care se bucură de o mare reputație de om virtuos, anume Iisus Hristos. Poporul îl

numește profet al Adevărului, iar ucenicii susțin că e Fiul lui Dumnezeu, adică al Aceluia care a creat cerul și pământul și toate cele ce există în univers. Într-adevăr împărate, în fiecare zi se aude despre minunile săvârșite de acest Iisus Hristos. Prin unul și singurul Său Cuvânt, dă sănătate bolnavilor și morților. Este de o statură mijlocie și de o frumusețe uimitoare. Privirea Lui e așa de măreață încât inspiră respect în toți care-L privesc și care se văd siliți ca să-L iubească și să se teamă de El. Părul Lui are culoarea de alună coaptă, adică roșiatic și-l cade până la umeri, fiind împărțit în două prin mijlocul capului după obiceiul nazarinenilor.

Fruntea Lui este lată exprimând inocență și liniște. Nici o pată sau zbârcitură nu se vede pe fața Lui puțin rumenă. Nasul și gura Lui nu arată nici un argument pentru vreo critică logică, iar barba Lui cea deasă e asemenea părului capului Său, este lungă și se desparte în două prin mijloc. Privirea Lui e măreață și severă, are ochi strălucitori. Lumina ce revarsă fața Lui este ca lumina soarelui, așa că este imposibil a o privi cineva mai îndelung. Inspiră spaimă această strălucire; când însă povățuiește și sfătuiește plângând, atrage iubirea și respectul ascultătorilor.

Se spune că niciodată n-a râs, iar ochii Lui veșnic lăcrimează. Mâinile Lui sunt frumoase, e foarte plăcut când vorbește, dar foarte rar iese în lume. Cât despre învățătură atrage admirația întregului Ierusalim. Cunoaște perfect toate științele fără să fi studiat vreuna. Călătorește desculț și cu capul descoperit. Se vorbește pe aici că asemenea om nu s-a mai văzut până acum prin locurile acestea. Mulți evrei îl consideră chiar ca Dumnezeu, alții îl denunță că lucrează împotriva legilor maiestății voastre. Mă revolt foarte mult contra acestor iudei pizmași, pentru că omul acesta n-a cauzat nici o nemulțumire la nici un om vreodată.

Dacă maiestatea voastră dorește să-L vadă precum mi-ați scris deunăzi, faceți-mi cunoscut aceasta și îndată îl voi trimite, căci sunt gata cu smerenie și supunere a împlini tot ceea ce maiestatea voastră îmi va ordona”.

Făcută în Ierusalim, crugul al X-lea, lună nouă. Al maiestății voastre, prea smerit supus servitor, Publius Lentulus, Guvernatorul Iudeii.

Precum vedem din această scrisoare a păgânului guvernator al Iudeii, reiese în mod sigur să Domnul nostru Iisus Hristos cunoaște perfect toate științele fără să fi studiat vreuna și că El adesea săvârșea minuni dând sănătate bolnavilor și viață morților numai prin unul și singurul Său Cuvânt. Se mai poate îndoii cineva citind această scrisoare, că Mântuitorul lumii n-a fost Fiul lui Dumnezeu cel întrupat, Cuvântul cel adevărat?

Mai cutează cineva dintre necredincioși să afirme că Domnul nostru Iisus Hristos n-a înviat din morți, când El avea putere dumnezeiască de a învia pe alții din mormânt? Mai poate avea cineva îndoială despre învierea morților, despre viața de veci care va fi dincolo de mormânt? De aceea religia creștină este cea mai dreaptă, de aceea religia ortodoxă este adevărata credință, fiindcă a întocmit-o însuși Dumnezeu, și a descoperit-o prin Fiul Său care S-a întrupat din Fecioara Maria.

Iată de ce Domnul Hristos a zis Apostolului Filip: "Cel ce M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl", căci pe Dumnezeu în toată măreția puterii Sale este cu neputință să-L poată vedea cineva aici pe pământ în toată slava Sa, după cum citim în cartea Bisericii: "Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putință oamenilor, spre care nu cutează a căuta oștile îngerești. Dar prin Sfânta Fecioară Maria, Dumnezeu s-a făcut cunoscut oamenilor, adică prin persoana Fiului Său Iisus Hristos".

Fericitul Augustin, într-una din mărturisirile sale, ne prezintă un tablou foarte frumos și plin de învățături. Înainte de a se încreștina, când nu cunoștea religia cea adevărată și era departe de Dumnezeu – povestește el – se plimba odată pe țărmul mării și era pe la apusul soarelui. De o parte se întindea marea în toată splendoarea ei, iar de alta, țărmul mării împodobit cu palmieri și diferite flori. Transportat de frumusețile naturii Fericitul Augustin zise: "O, mare, mare, tu ai în adâncul tău atâtea și atâtea viețuitoare. Tu care în furia ta sfărâmi corăbii și dai morții atâtea vieți omenești, nu cumva tu ești Dumnezeul meu? Nu poți da tu liniște sufletului meu?".

Valurile însă printr-o voce armonioasă parcă îi răspundeau: "Caută mai sus, nu suntem noi Dumnezeu". Atunci privind spre țărmul mării zise: "Pământule frumos, tu care răsari din sânul tău atâtea fructe folositoare oamenilor și animalelor, tu care ești împodobit cu fel de fel de flori care mai de care mai frumoase și mai mirositoare, nu cumva tu ești Dumnezeul meu?" Aceeași voce armonioasă parcă-i răspunde: "Caută mai sus".

Atunci fericitul Augustin ridică ochii săi spre cer și întrebă: "Tu soare care luminezi și încălzești toate ființele omenești ce vin în lume, tu lună și voi stele care împodobiți bolta cerească, sunteți oare voi Dumnezeul meu?" Atunci i s-a părut că aude o armonie minunată și o voce care-i răspunde: "Nu suntem noi Dumnezeul tău, noi suntem creaturile Lui, deci nu putem da noi pace sufletului tău; caută mai sus!".

După aceasta Fericitul Augustin căutând mai sus, privirile lui pătrunse până la duhurile care stăteau înaintea lui Dumnezeu. El puse aceleași întrebări și primește același răspuns: "Caută mai sus, că acolo vei afla pe Cel ce te-a făcut și pe tine și pe noi!" Atunci sufletul său se înalță și mai sus, se apropie de tronul lui Dumnezeu, dar acolo el nu mai întrebă nimic, ci umilindu-se, se închină căzând în lacrimi și liniștindu-se inima lui zise: "Tu ești Dumnezeul meu, numai tu poți da liniște sufletului meu și numai de la Tine este liniștea și fericirea cea veșnică".

Găsise pe Dumnezeu. Iată deci secretul găsirii lui Dumnezeu, al cunoașterii Lui; este să ne ridicăm mai sus de această lume, de ce este pământesc, să ne dezlipim de rugina păcatelor, să nu mai vedem pământul, să nu ne mai târâm mintea pe pământ și să nu ne mai punem nădejdea în lucrurile cele trecătoare, căci țara noastră eternă nu este aici, patria noastră scumpă este acolo sus unde este și Împăratul nostru Cel veșnic, bun și drept – Iisus

Hristos –. El a declarat în fața judecătorilor când a fost întrebat și a zis: "Împărăția Mea nu este din lumea aceasta".

Iată de ce și noi, îndată după botez am devenit ostași ai Lui înarmați. Să ne luptăm pentru a câștiga și a ajunge la Împărăția Lui cea de sus. Dar acolo sus la Dumnezeu, să știți că nu se poate ajunge decât pe aripile rugăciunilor, prin Harul Său, pe norii învățăturii Bisericii Ortodoxe adevărate, prin cunoașterea temeinică a lui Dumnezeu din învățăturile Fiului Său pe care le-a lăsat pe pământ în Biserica Sa. Iată de ce a zis Domnul Hristos în rugăciunea ce s-a amintit în Sfânta Evanghelie de astăzi: "Și viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Iisus Hristos pe care L-ai trimis".

Iarăși zice Domnul: "Eu pentru aceștia mă rog Tată, nu pentru lume mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat ca să fie ai Tăi și ai Tăi sunt. Dar nu numai pentru aceștia mă rog ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor".

Iată deci că Mântuitorul Iisus însuși face o deosebire între credincioși și necredincioși. El spune Tatălui ceresc că nu se roagă pentru lume. Cine era lumea pentru care nu se ruga Domnul Hristos? Aceasta era lumea necredincioasă, lumea iubitoare de păcate, de plăceri, de certuri, de zăzanii și de toate răutățile, de desfrânări și de toate relele, lumea spurcată de păcate mari. Ne face atenți și pe noi să nu ne înjugăm la același jug cu necredincioșii și să fugim de toți cei ce ne duc în rătăcire și la păcate, căci așa putem să ținem legătura cu Dumnezeu, asociindu-ne cu cei care sunt îndreptățiți de Biserică, ca să dea sfaturi și învățături adevărate despre credința cea dreaptă, care este Ortodoxia.

Așa țineau legătura primii creștini, de aceea erau în stare să scrie, să compune și să cânte lui Dumnezeu nu numai diavolului. Fiecare cu talentul lui: pictorii, cântăreții, scriitorii și poeții, se întreceau în a-și pune talentul în slujba lui Dumnezeu mai întâi și-l aduceau slavă și cinste, propovăduindu-L și mărturisindu-L. Iată ce versuri frumoase ne-au rămas despre Biserică de la strălucitul nostru poet român și creștin Vasile Alecsandri: "Biserica creștină este regină între ale lumii mari / Ea poartă-n frunte-o stea divină, lucrând prin timpii seculari. / Menirea ei e tot-nainte, măreț, îndreaptă pașii săi. / Ea merge-n capul altor religii, vărsând în urmă lumină. / Biserica creștină e o regină cu farmec dulce răpitor, / Păgânii-n cale i se-nchină și-n genunchi cad cu dor".

Dacă Biserica creștină va aplica întocmai și neschimbată mereu învățătura Mântuitorului Hristos, așa cum a lăsat-o El, atunci când va veni ziua de judecată și când va sta față în față cu Domnul Sfânt și va fi întrebată: "Tu ce ai făcut pe acest pământ?" Biserica va răspunde sus și tare: "O, Doamne, eu în lume cât am stat, / În ochii tăi plini de-admirare, / Pe Tine te-am reprezentat".



## **Rugăciune**

***Doamne Iisuse Hristoase, Cel ce Te-ai înălțat de pe pământ la cer, condu-ne Tu corabia vieții noastre cu Duhul Tău cel Sfânt în portul cel minunat.***

***Scapă-ne pe toți din furtuna cea întunecată care s-a abătut asupra corabiei Tale – Sfânta Biserică – de toate răutățile care vin din afară și dinăuntrul și luminează cu Harul Tău cel luminos pe toți conducătorii Bisericii Tale Ortodoxe, ca să trecem cu bine din întunericul lumii și să ajungem și noi acolo unde locuiești Tu, cu Tatăl și cu Duhul Sfânt în veci de veci. Amin.***